

'Projectontwikkeling' in Geysteren

Het artikeltje dat hieronder volgt handelt over hoe dieren, die mensen konden zijn, de aanleg van een golfbaan ondergaan.

Er moet heel wat te doen zijn geweest in het bos, in de brandgangen, de met paard en wagen te berijden begroeide landwegen en de belenden percelen, bestaande uit akkerbouw- en weideland.

Misschien zijn de bosbewoners er wel een nacht voor bij elkaar gekomen. Bij volle maan, een vriesnacht. Of heel vroeg in de zomer toen de dag aanbrak en alle vogels als een ouverture van twinkelerend geweld de vergadering muzikaal omlijstten.

Wie weet was het de wijze uil of de buizerd, de vos of een reebok die de bosdiertjes toesprak en prognoses en suggesties deed wat er met hun domein te gebeuren stond. Waar het warm was en rook, was ook vuur. De praatjes die de ronde deden, waren niet uit het niets geplukt.

De vos was er het eerste mee thuis gekomen. Hij moest de jonge kip er even voor uit zijn bek loslaten toen hij zijn vrouw het nieuws uit de doeken deed.

Aan de rand van het bos, niet ver van de boer, de pluimveehouder – laat hij er maar niet omheen draaien en be-roerde met zijn rechterpoot de nog warme hen voor zich, zijn kippenleverancier, hij meesmulde zodat zijn echtgenote, er een nog rodere kop van kreeg – in die buurt, had hij een drukte waargenomen die meer dan ongewoon was voor de omgeving. Nee, het waren geen jagers geweest. Geen drijfjacht, boswachters, stroppers, wegenbouwers of een excursie op zoek naar uitstervend fauna of een zeldzame paddestoel, het onze-lieve-vrouwebedstro inclusief.

Het waren heren geweest met auto's. Ze hadden hoeden en brillen op. Rein was ze een eindje gevolgd. Tot daar waar ze het bos waren ingelopen, wijd en breed gesticulerend en door kijkers op driepoten gingen turen en landkaarten openvouwden.

Zijn vrouw had met het rechteroor

geluisterd en met het linkeroog de kersverse kip in de gaten gehouden. Haar man was wel een slimmerik, maar als hij niet overal gevaar in zag! En zij dacht meer aan haar hongerige kinderen in het hol dan aan het verontrustende nieuws dat Reintje te vertellen had.

Maar enkele dagen later, toen er bulldozers het bospad kwamen afgewag-geld en werklui met spaden, bijlen en zagen de stilte in het bos bruut hadden verstoord, was het haar wit om haar snuit geworden. Ofschoon al gauw bleek dat ook in het bosrijk de soep niet zo warm werd gegeten dan de vos de kip plukken kon.

Na korte tijd waren ze aan het lawaai, dat hen uit hun gewone doen had gehaald, gewend geraakt. Het kappen en zagen was met de dag minder geworden en ook met het rollend materieel, de vrachtwagens en bulldozers, waren ze enigzins vertrouwd geraakt.

Als tegen het vallen van de avond de houthakkers huiswaarts keerden, waren ze schuchter uit hun hollen en schuilplaatsen tevoorschijn gekomen. Eerst hadden ze met een zekere reserve de werkzaamheden gadege-slagen. Maar toen ze na enkele seizoenen, want er werd niet alleen ge-

rooid maar ook weer bijgeplant, ge-zaaid en gemaaid, constateerden hoe orde en regelmaat in het bos weer-keerden, en onder hun soortgenoten geen enkel leed berokkend was, hadden ze meer oog gekregen voor het-geen er in hun domein was geschied. Ze waren er zelfs begrip voor gaan tonen, alle kritiek ten spijt, toen ze op een zondagmiddag een landbou-wer, die zijn territorium bedreigd had gezien, tot zijn vrouw hadden horen loven over de open stroken die het bos begaanbaar hadden gemaakt. Meer toegankelijk voor de wandelaar en de natuurliefhebber, die ook moest toegeven dat de omgeving aan licht, ruimte en schoonheid had ge-wonnen.

De bosdiertjes nemen er genoeg mee, al kunnen ze nog wel eens schrikken voor een naderende maai-machine. Maar als er een wit balletje langs het bos suist, weten ze dat het projectiel geen dodelijke kogel bevat en niet voor hen is bedoeld. De konij-nen steken de banen nog wel met gehaaste huppel over. Doch de fazant versnelt niet eens meer zijn pronte pas.

Guus Timmermans

